

Туман стіною

Євген Плужник

Туман стіною. Часом загуде
Лютіше вітер, змиє коням гриви, –
Тоді кільце намітиться руде
Там, де пурнуло сонце в морок сивий...

І знову мжичить. Важчає сіряк,
У сон схиляє голову відлога...
Та коні під горбок не йдуть ніяк, –
Така важка, така грузька дорога!

Злізаю з воза і одним плечем
Допомагаю коням з півгодини...
Не розбереш, що по виду тече:
Гарячий піт чи дощові краплини...

Таке безлюддя! Скільки не гукай, –
Лиш під ногами стогне мокра глина...
А що, як справді вся вона така –
Закохана в електрику країна?